

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712216234
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8712216234.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a sudcov JUDr. Mareka Košča a JUDr. Viery Zolňákovovej, v spore žalobcu: MVH.. Y. C., W.. XX.X.XXXX, L. XX, XXX XX T., Š. I. L., právne zastúpeného advokátom Mgr. Marošom Ježíkom, Murgašova 86/1, 058 01 Poprad, IČO: 37877291, proti žalovanej: Y.. W. C., C.. Č., W.. X.XX.XXXX, L. I. XXX/XX, XXX XX T., Š. I. L., právne zastúpenej JUDr. Karolom Pudlák, advokátom, Štefánikova 98/17, 058 01 Poprad, IČO: 43631797, o zaplatenie 2.092,91 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21C/397/2012-226 zo dňa 15.3.2018, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách prvoinštančného konania.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uvedeným rozsudkom o nároku uplatnenom žalobcom v predmetnom spore rozhodol tak, že :

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 124,01 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 1.6.2011 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

III. Žalovanej priznáva voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 88,20 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením“.

2. Rozhodol tak na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc i z predchádzajúcich súdnych konaní, vedených vo vzťahu k rovnakým účastníkom, v zmysle príslušných ustanovení § 3, § 100, § 101, § 124, § 144 a § 145 a nasl., § 517 § 853 Občianskeho zákonníka. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (CSP).

3. Predmetnému súdnemu konaniu predchádzalo konanie, vedené okresným súdom pod sp.zn. 21C/115/2012, v ktorom sa žalobca pôvodnou žalobou domáhal voči žalovanej uloženia povinnosti zaplatiť celkom sumu 6.289,25 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1.6.2011 do zaplatenia titulom úhrady nákladov, poplatkov za roky 2008, 2009, 2010, 2011 v 1 za žalovanú ako spoluvlastníčku nehnuteľností a tiež náhrady trov konania. Žaloba vychádzala zo skutočností, že žalovaná je bývalou manželkou žalobcu, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného

súdu Poprad sp.zn. 20C/64/2008 zo dňa 20.5.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.6.2008 a počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nadobudli títo do spoločného vlastníctva nehnuteľnosti a to stavbu - rodinný dom so súpisným číslom XXXX na pozemku XXXX/XX, pozemok pod parcelným číslom XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 181 m², parcelu č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 583 m², zapísané na LV č. XXXX v k. ú. U., obec T.; ďalej stavbu - chata súpisné číslo XXX na pozemku parcely č. XXX/XX, parcelu XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 300 m², zapísané na LV č. X, k.ú. M. N.; stavbu - garáž súpisné číslo XXX, umiestnenú na pozemku parcely č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 18 m², zapísané na LV č. XXXX, v k.ú. T.. Bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov nebolo vyporiadané a o tomto prebieha súdne konanie vedené Okresným súdom Poprad. Po rozvoze manželstva žalobca výlučne uhrádzal náklady súvisiace s vlastníctvom nehnuteľného majetku, platby spojené s užívaním nehnuteľností a žalovanú písomne 30.5.2011 vyzýval na úhradu predmetných nákladov v 1 z celkovo zaplatených úhrad. Za obdobie jún 2008 - máj 2011 predstavovala výška ním uskutočnených platieb za spoločné nehnuteľnosti, pripadajúca na žalovanú v 1 v sume 6.289,25 eur. Za obdobie roku 2009 si uplatnil za január sumu 132,25 eur, február 138,23 eur, marec 130,27 eur, apríl 226,85 eur, máj 204,49 eur, jún 113,34 eur, júl 146,89 eur, august 106,72 eur, september 106,71 eur, október 106,71 eur, november 126,31 eur a december 561,27 eur; teda celkom 2.100,04 eur. Žalovaná si povinnosť nespĺnila. Napokon, žalobca si uvedenou žalobou uplatnil úroky z omeškania od 1.6.2011 a náhradu trov konania. Uznesením zo dňa 18.10.2012 vo veci 21C/115/2012 súd vylúčil jednotlivé nároky za roky 2009, 2010, 2011 na samostatné konania, ktoré sú vedené pod sp.zn. 21C/398/2012, 21C/399/2012 a 21C/397/2012. Predmetom konania pod sp.zn. 21C/397/2012 sa stali žalobcom uplatnené nároky za rok 2009 v sume 2.100,04 eur.

4. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku namietala, že nárok je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, keďže žalobca požaduje plnenie za komodity, ktoré spotreboval sám, v čase keď jej bránil užívať nehnuteľnosti, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve. Poukázala na to, že žalobca požaduje náhradu nákladov spojených s vlastníctvom nehnuteľnosti na daniach, pričom tieto v 1 pravidelne uhrádzala správcovi dane. Skutočnosť, že žalovanej bolo bránené v užívaní nehnuteľnosti od júna 2008 potvrdzuje začatie trestného stíhania vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v T. proti žalobcovi pre podozrenie z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru v zmysle Trestného zákona. Žalobca absolútne nerešpektuje jej vlastnícke práva, napriek právoplatne nariadenému predbežnému opatreniu vydanom rovnakým súdom pod sp.zn. 21C/112/2011, ktorým mu bola uložená povinnosť zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv k rodinnému domu na Ulici L. XX a naďalej bráni v užívaní nehnuteľnosti - rodinného domu. Poukázala aj na to, že žalobca prevádzkuje svoju veterinárnu ambulanciu v rodinnom dome.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 4.7.2013 tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť úhrady, poistky, poplatky, dane žalobcovi v sume 105,62 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 1.6.2011 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a konanie o zaplatenie 7,13 eur zastavil.

6. Na základe odvolaní podaných sporovými stranami, Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením č.k. 14Co/107/2013-159 zo dňa 29.10.2014 zrušil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výrokoch o vyhovení žalobe i o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s poukazom na potrebu aplikácie zákonných ustanovení o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podaným odvolaním nebol dotknutý výrok rozsudku, ktorým bolo konanie zastavené o sumu 7,13 eur, preto sa tento výrok stal právoplatným a predmetom konania zostala tak suma istiny 2.092,91 eur.

7. Vykonaným dokazovaním v predmetnom spore ustálil súd prvej inštancie skutkový stav, z ktorého vychádzal v rozhodnutí a ktorý podrobne popísal v dôvodoch rozsudku, vrátane časovej súslednosti rozhodnutí v iných občianskoprávných konaniach, ako aj v trestných konaniach medzi stranami sporu.

8. Predmetom konania sú ďalej náklady spojené s užívaním stavieb rodinného domu, chaty a garáže nadobudnutých sporovými stranami za trvania manželstva a ktoré tak patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) za dobu roku 2009, teda v čase po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak ešte pred jeho vyporiadaním. Sporné nehnuteľnosti sa nestali podielovým spoluvlastníctvom sporových strán, keďže návrh na vyporiadanie BSM bol podaný na súde pred uplynutím doby troch rokov po zániku manželstva. Okresný súd pre aplikáciu príslušných zákonných ustanovení v danom prípade uzavrel, že právne vzťahy týkajúce sa zaniknutého a

doposiaľ nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva sa riadia ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve. Súd prvej inštancie považuje za potrebné rozlišovať medzi nákladmi na užívanie, nákladmi na udržiavanie a nákladmi spojenými s vlastníctvom vecí.

9. Za jednoznačne preukázané považuje súd prvej inštancie, že žalobca nepochybne zaplatil úhrady za vyššie uvedené mesiace roku 2009 a žalovanú písomne, naposledy výzvou doručenou dňa 31.5.2011, vyzval na zaplatenie dlhu v 1 z celkovo zaplatených úhrad v roku 2009. Prihliadol ďalej k okolnosti, že žalobca bránil žalovanej v užívaní rodinného domu, napriek súdom nariadenému predbežnému opatreniu (vydanému v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku) žalobca neodstránil kovovú zábranu, ktorú osadil 1.6.2008 a ktorá v roku 2009 medzi poschodiami bola stále osadená tak, aby sa žalovaná nedostala do časti domu prízemie, čo žalovaný sám potvrdil. Pre absenciu dohody so spoluvlastníčkou domu, považuje súd takúto úpravu práv k nehnuteľnosti za právne neprípustnú, vzhľadom na ideálne podiely spoluvlastníkov. Žalobca sám rozhodol, že bude obývať časť domu na prízemí, keďže je prístupnejšia do suterénu, kde sa nachádza jeho veterinárna ambulancia. Nebral pritom ohľad pri vymedzení obývaného priestoru v dome na zdravotný stav žalovanej, ktorá je zdravotne Ľ. T. T. I. Z. E. V. V. a ponechal jej vrchnú časť domu, do ktorej má tak žalovaná problém sa dostať. Okresný súd, prihliadnuc na dobré mravy a skutočnosť, že žalovaná nebýva v rodinnom dome od júna 2008, nepovažoval za spravodlivé od nej požadovať platby, ktoré súvisia s využívaním médií len osobou žalobcu. V rodinnom dome je žalobcom prevádzkovaná veterinárna ambulancia, ktorá podľa jeho tvrdení má samostatné elektrické hodiny, nie plynomer. Súd je ďalej viazaný rozhodnutiami v trestnom konaní, v ktorých bol žalobca uznaný za vinného a z ktorých vyplýva, že žalobca bol opakovane uznaný vinným z prečinu na základe skutku, podľa ktorého za celé žalované obdobie žalobca v predmetnom konaní neoprávnené a podstatne rušil výkon užívacieho práva bývalej manželky tak, že v časti rodinného domu na schodisku nainštaloval kovové zábrany, čím znemožnil žalovanej prístup do prízemnej časti domu a suterénu, hoci rozhodnutím súdov mu bola uložená povinnosť zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv žalovanej v užívaní rodinného domu. Situáciu preukázanú v trestných konaniach za obdobie od 18.7.2011 do 16.1.2013 považuje za vzťahujúcu sa aj na skoršie obdobie, teda aj na obdobie roku 2009, hoci za toto obdobie nebolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie. Súd nepovažoval za vhodné ani spolunažívanie účastníkov v jednom dome, ak medzi nimi sú vzájomné vzťahy napäté a nepriateľsky naladené, o čom svedčia mnohé podania, riešené pred bývalým Obvodným úradom T. aj v konaniach pred Okresným súdom Poprad. Súd neuznal ako dôvodné skutkové tvrdenia žalobcu o možnosti faktického užívania týchto častí nehnuteľností rodinného domu žalovanou, keďže žalobcom sprístupnenú časť nehnuteľnosti na poschodí vzhľadom k svojmu zdravotnému stavu užívať prakticky nemohla. Zoznam vecí, ktoré boli vydané žalovanej 31.8.2017 a Záznam o prevzatí kľúčov od dverí na poschodí rodinného domu zo dňa 31.8.2017 považoval v tomto konaní súd za právne irelevantné. Z pripojeného rozhodnutia súdu 13C/116/2013 je zrejmé, že žalobca podal žalobu na súd za účelom určenia spôsobu užívania nehnuteľnosti tak, že bude užívať miestnosti nachádzajúce sa na prízemí rodinného domu, ktorú však súd zamietol s odôvodnením, že spôsob užívania nehnuteľnosti navrhnutý žalobcom nie je vzhľadom k zdravotnému stavu žalovanej vyvážený. Aj po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku žalobca fakticky užíval nehnuteľnosť tak, ako ju rozdelil ešte v roku 2008. Po zvážení všetkých okolností tohto prípadu súd neuznal dôvodnosť tej časti žaloby, ktorou si žalobca uplatnil náklady od žalovanej za užívanie nehnuteľnosti - rodinného domu, ako náklady na dodávku plynu, vody, elektriky, koncesionárske poplatky. Priznanie takýchto nákladov by bolo tak, ako súd vyššie konštatoval, v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na svojvoľné konanie žalobcu a nerešpektovanie práv spoluvlastníka. Námietku premlčania nepovažoval za dôvodnú, pretože nároky žalobcu za rok 2009 nie sú premlčané, keďže na predmetný prípad je potrebné aplikovať režim bezpodielového spoluvlastníctva s trojročnou všeobecnou premlčacou dobou. Keďže žalobca si uplatnil nároky od januára do decembra 2009, najneskôr si tento nárok mohol uplatniť na súde od januára do decembra 2012 a žaloba bola podaná už v roku 2011, teda včas.

10. Okresný súd tak zaviazal žalovanú na zaplatenie úhrad, ktorých zaplatenie preukázal žalobca v konaní, a to za mesiac marec 2009 zaplatenie 1 platby za elektrinu, ktorá bola vyúčtovaná za chatu v Y. v sume 16,93 eur, za máj 2009 preddavok za elektrinu za chatu v Y. v sume 22,57 eur, za daň z nehnuteľnosti za chatu v Y. v sume 17,76 eur, za daň z nehnuteľnosti pre Mestský úrad T. v sume 31,76 eur, za mesiac november 2009 poplatok za odpad na chate v Y. vo výške 16,60 eur. Súd prvej inštancie ďalej priznal žalobcovi polovicu nákladov, súvisiacich s komunálnym odpadom za dom v T. v zmysle platobného výmeru za rok 2009 v sume 36,79 eur, a to v 1, teda v sume 18,39 eur, keďže suma

za komunálny odpad bola vypočítaná podľa počtu osôb, prihlásených bydliskom na adrese T., L. XX, čo žalobca ovplyvniť nemohol.

11. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi sumu za zaplatenie elektriny, ktorá bola vyúčtovaná za chatu v Y. vo výške 33,85 eur a za vybavenie výzvy na ohlasovaciu povinnosť pre Y. U. M. v sume 3,- eur, keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o zaplatení takýchto platieb. Tiež nepriznal uplatnené výdavky v 1 na čistič skla 2,26 eur, ktorý použil žalobca na okná domu a nádržku na WC v sume 1,55 eur, keďže sa jedná o bežné užívanie, fungovanie domácnosti, v ktorej žalobca žije a nie nevyhnutné výdavky vynaložené v súvislosti s vlastníctvom veci, resp. jej udrжанím. Celkom súd prvej inštancie žalobcovi priznal z uplatnených úhrad sumu 124,01 eur.

12. Pretože sa žalovaná dostala do omeškania s platením dlhu voči žalobcovi od doby jeho uplatnenia poslednou písomne uskutočnenou výzvou, doručenou žalovanej dňa 30.5.2011, nasledujúcim dňom 1.6.2011, súd prvej inštancie žalovanú zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania od tohto dátumu zo sumy priznanej istiny.

13. Pri rozhodnutí o náhrade trov konania vychádzal súd prvej inštancie z pôvodne žalovanej sumy v tomto konaní 2.100,04 eur, nakoľko nebolo rozhodnuté o trovách konania vo vzťahu k čiastočnému zastaveniu konania, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie. Súd zaviazal žalobcu, ktorý mal úspech v sume 124,01 eur - 5,90 % a ktorý procesne zavinil zastavenie konania o sumu 7,13 eur, zaplatiť žalovanej, ktorá mala úspech v sume 1.968,90 eur + 7,13 eur, t.j. 1.976,03 eur, a teda 94,10 %, náhradu trov konania v rozsahu 88,20 %.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca písomným podaním zo dňa 3.4.2018 z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Odvolateľ vyslovil s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlas a naďalej trvá na svojich stanoviskách, uvedených na pojednávaníach a v písomných podaniach. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazá žalovanú na úhradu žalovanej sumy spolu s príslušenstvom, resp. aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

15. Namietal nesprávny záver okresného súdu, v zmysle ktorého žalobca bránil žalovanej v užívaní rodinného domu, resp. že žalovaná nemohla užívať ani časť rodinného domu a že z jeho strany išlo o konanie, ktoré malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Nad rámec už v konaní uvedeného, odvolateľ zdôraznil, že k rozdeleniu domu došlo už v roku 2008 a prvé nadzemné podlažie rodinného domu si žalovaná na užívanie vybrala sama v roku 2008, keď v tom čase do tejto časti domu spolu so synom presťahovala všetok nábytok a najhodnotnejší hnutel'ny majetok, cennosti a danú časť domu v roku 2008 uzamkla. Práve žalovaná svojím konaním spôsobila, že zabránila a bráni žalobcovi v užívaní majetku bez rozhodnutia súdu, podobne ako mu bráni v užívaní chaty, kde svojvoľne vymenila zámky, a tým znemožnila žalobcovi túto spoločnú nehnuteľnosť užívať. Po tom, čo žalobca oznámil žalovanej, že už s ňou nemieni spolu žiť, vymenila žalovaná zámky na rodinnom dome a začala bezdôvodne privolávať hliadky polície v snahe poškodiť žalobcu. Žalobca len akceptoval žalovanou realizované rozdelenie užívania rodinného domu, pričom každý z účastníkov tak mal k dispozícii samostatnú bytovú jednotku so všetkým potrebným vybavením. Na margo osadenia kovovej zábrany žalobca ešte dodáva, že po jej osadení už nedošlo zo strany žalovanej k privolávaniu policajných hliadok. Zábrana zároveň slúžila ako ochrana žalobcu pred vniknutím tretích osôb do jeho obydlija, pretože žalovaná nechala v časti, ktorú užívala otvorené okná. Žalovaná mala navyše aj kľúče od spodnej časti domu, čo uviedla aj pri vyšetrovaní na Obvodnom oddelení PZ v T.. Ak teda žalovaná chcela vojsť do spodnej časti domu, do suterénu, na prízemie, nič jej v tom nebránilo, založená bariéra jej bránila vojsť do spodnej časti domu len cez vnútorné schodište. Žalovaná túto možnosť dvakrát využila, a to v júli 2008 a v auguste 2009, keď vstúpila do spodnej časti rodinného domu a odniesla si okrem vecí patriacich do BSM aj osobné veci žalobcu. Niektoré veci žalovanej sa nachádzali v hornej časti domu až do augusta 2017. Nezhoda bývalých manželov o tom, kto z nich bude užívať konkrétnu časť spoločnej veci, podľa odvolateľa nezabavuje žiadneho z nich povinnosti podieľať sa na úhrade nákladov spojených s jej užívaním, ktorej časť reálne užíval, resp. mohol užívať. Žalobca ďalej považuje za preukázané z vykonaného dokazovania, že žalovaná obývala prvé nadzemné podlažie rodinného domu, kde bola samostatná bytová jednotka a táto samostatná bytová jednotka jej bola k dispozícii. Aj keď žalovaná odišla z rodinného domu, stále tam mala svoje veci. Vzhľadom na tieto okolnosti prípadu žalobca nesúhlasí s

tým, že v tejto veci postupoval svojvoľne, a že tu absentuje dohoda oboch spoluvlastníkov. Žalovaná mala možnosť užívať časť rodinného domu a túto časť rodinného domu aj užívala. Preto záver súdu prvej inštancie, že žalobca bránil žalovanej v užívaní rodinného domu neobstojí. Pokiaľ žalovaná nesúhlasila s tým, ako bolo rozdelené užívanie spoločnej nehnuteľnosti, a teda pri nezhode dvoch spoluvlastníkov v užívaní spoločnej veci, nič jej nebránilo v tom, aby sa prípadne domáhala svojich spoluvlastníckych práv podaním žaloby na súde, kde by navrhla iný spôsob užívania spoločnej nehnuteľnosti. Žalovaná však takýto postup nezvolila, čo svedčí o tom, že žalovaná skutočne ani nemala reálny záujem vôbec obývať rodinný dom. Žalovaná žiadnu žalobu nepodala v stanovenej lehote ani v súvislosti s vydaným predbežným opatrením, ktoré tak zaniklo, resp. sa stalo neúčinným. Až do júna 2011, t.j. tri roky žalovaná v tejto veci vôbec nič nepodnikla a rešpektovala daný stav. Až keď žalobca podal žalobu na vyporiadanie BSM, tak žalovaná podala opätovne návrh na vydanie predbežného opatrenia. Poukázal v tejto súvislosti na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/107/2013-200 z 29.10.2014, v zmysle ktorého je z predbežných opatrení možné vyvodiť, že žalovaná časť domu mohla reálne užívať aj v čase vydania týchto súdnych rozhodnutí.

16. Žalobca nesúhlasí ani s postupom súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na rozhodnutia v trestných veciach, podľa ktorých bol žalobca uznaný vinným z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu a vyvodil z toho záver, že tam popisovaná situácia, sa vzťahovala aj na skoršie obdobie, a teda aj na obdobie roku 2009. V prejednávanej veci sa posudzuje obdobie roka 2009 a vydané trestné rozhodnutia sa týkali skutkov, ktoré sa mali stať v období od 18.7.2011 do 16.12.2013, teda nie v roku 2009. Súd preto nemôže pri posudzovaní užívania nehnuteľností v roku 2009 vychádzať z týchto neskorších trestných rozhodnutí, a už vôbec nie je možné z týchto rozhodnutí vyvodiť skutkové zistenia vzťahujúce sa na rok 2009 a použiť ich na preukázanie skutkového stavu v prejednávanej veci.

17. Odvolateľ ďalej uviedol, že v čase, keď došlo k rozdeleniu užívania nehnuteľnosti žalovanou v roku 2008, žalovaná neabsolvovala operáciu chrbtice a kolenných kĺbov, a teda nie je možné z vykonaného dokazovania vyvodiť záver, že žalobca pri rozdelení užívania nehnuteľností v roku 2008 nebral ohľad na zdravotný stav žalobkyne. Do uvedeného obdobia žalobkyňa síce absolvovala I. Z. v roku 2009, ale ďalšie I. T. E. boli realizované až po roku 2010, a to v roku 2011 a v roku 2013. Konanie žalobcu teda nemohlo byť v rozpore s dobrými mravmi tak, ako uvádza súd v napadnutom rozsudku.

18. Vo vzťahu ku koncesionárskym poplatkom podľa žalobcu ide o platbu, ktorá sa neviaže na užívanie nehnuteľností, pretože tento poplatok je povinný hradiť každý vlastník nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza odberné miesto elektriny, a preto mal súd zaviazat' žalovanú na úhradu polovice týchto nákladov zaplatených výlučne žalobcom.

19. V doplnení dôvodov žalobca poukázal na § 144 Občianskeho zákonníka, zákon č. 68/2008 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom (zrušený od 1.1.2013) a § 86 ods. 1 zákona č. 50/1976 Z.z. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, viazanosť súdu prvej inštancie právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 14Co/107/2013 na str. 5 ods. 5 a str. 3 ods. 2, 3. Súd nevzal do úvahy, že pojednávanie sa konalo v čase, keď už bolo BSM rozdelené 50 : 50, t.j. 21.3.2017 a súd mal v rovnakom pomere rozdeliť aj náklady aj za obdobie, ktoré bolo súdom prejednané. Žalovaná profitovala pri rozdelení BSM z celej ceny majetku, ktorá by bola omnoho nižšia v prípade devastácie nehnuteľnosti z dôvodu zlého udržiavania. Odvolateľ poukázal na to, že súd v rozsudku neakceptoval požiadavky žalobcu na náklady na kúrenie a elektrickú energiu, pričom v zemepisnom pásme v ktorom sa nachádza mesto Poprad, zimné obdobie trvá niekoľko mesiacov, stavby určené na bývanie sú tu vybavené rozvodmi vody a ústredného kúrenia. Neakceptovanie zákona č. 50/1976 Z.z. nekúrením v týchto obývaných stavbách by malo na takéto stavby fatálne následky v dôsledku devastácie rozvodov vody, zničenia vykurovacieho systému mrazom a súčasnej devastácie nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu je náklady na kúrenie nutné považovať za udržiavacie. Vzhľadom k tomu že súčasné vykurovacie systémy sú automatické k ich prevádzke je nevyhnutne potrebný elektrický prúd pre činnosť automatiky, pohon čerpadiel ústredného kúrenia, je potrebné do udržiavacích nákladov počítat', aj elektrickú energiu. Elektrická energia je potrebná aj na prevádzku elektronického bezpečnostného systému. Zvlášť je tieto náklady treba považovať za udržiavacie do apríla 2014, pretože žalovaná do tohto termínu nechala naschvál na poschodí pootvárané okna, čo v zimných mesiacoch zvyšovalo reálne nebezpečie potrhania rozvodov vodovodného potrubia a ústredného kúrenia mrazom a samozrejme zvýšilo spotrebu zemného plynu na kúrenie. Aj na túto okolnosť bol súd upozornený. Poplatky rozhlasové a TV boli účtované na

základe zákona. Ak by bolo odmietnuté platenie týchto platieb z dôvodu porušenia dobrých mravov bola by daná priorita nezákonnému zdôvodneniu pred zákonným vzhľadom k tomu, že na Slovensku zatiaľ neexistuje zákon, ktorý by definoval dobré mravy. Nepriznaním poplatkov podľa zákona by bol žalobca takto trestaný za to, že tento zákon on dodržiaval. Zo strany súdu nebolo žalobcovi vysvetlené ku porušeniu ktorých dobrých mravov malo dôjsť z jeho strany. Ak by takéto zdôvodnenie bolo prijaté len jednostranne, bolo by potom potrebné nevyhnutné zobrať do úvahy porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej, a to príprava fyzickej likvidácie žalobcu žalovanou spolu so synom v marci 2008 s následným ozbrojeným napadnutím žalobcu, bránenie v užívaní chaty a garáže, bezdôvodné obvinenie z domáceho násillia, krádeže majetku žalobcu po rozvođe atď. v zmysle bodu 11. rozsudku. Žalobca ďalej nesúhlasí s uvádzaním nepravdivých údajov v bode 41. rozsudku. Takéto jednostranné zdôvodnenie považuje za neprijateľné, hlavne preto, že žalovaná bola autorkou týchto nepravdivých tvrdení, ktorá takto vytvárala zámerne negatívny a nepravdivý image žalobcu. Podobne, podľa žalobcu, je branie do úvahy udalostí, ktoré časové nemajú žiadnu súvislosť s rokom 2009 a sú dokonca nepravdivé a nezákonné. Podobne tvrdenie, že žalovanej neposkytol prístupový kód k elektronickému zabezpečovaciemu systému a kľúče od vstupných dverí je nepravdivý. Žalobca robil údržbu BSM od rozvođu 20.5.2008 do zániku BSM 21.3.2017, t.j. 9 rokov. Okrem vynaložených značných finančných prostriedkov bolo na udržiavanie týchto nehnuteľností aj množstvo času. Nepriame náklady boli pre žalobcu aj strata času, pretože tento čas mohol byť žalobcom využitý pri jeho súkromnom podnikaní. Odvolateľ v závere uviedol okolnosti ktoré by mal súd v danej veci brať do úvahy okrem už uvedených, že bariéra bola odstránená 14.3.2014; tvrdenie, že žalovaná nemala možnosť užívať rodinný dom je nepravdivé aj preto, že žalovaná sa do uvedenej časti domu odsťahovala sama z vlastnej vôle ešte v marci roku 2008 a v čase, keď sa odsťahovala na prechodnú adresu nemala zdravotné problémy ako je popisované v rozsudku, čo potvrdzuje aj zdravotný posudok Y. R. U. až z 22.4.2014, ktorý v zdravotnom posudku hovorí, že žalovaná trpí Ť. E.. Pravdou je, že žalovaná nechcela rodinný dom užívať. Žalovaná mala trvalý pobyt na Ulici Spišskej do 30.mája 2017, kedy odovzdala kľúče žalobcovi, o čom bol súdu predložený doklad.

20. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná v súdom určenej lehote nevyjadrila.

21. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalobcom v zmysle ustanovení § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pre predmetnú vec je významnou aj aplikácia ust. § 379 CSP o viazanosti rozsahom podaného odvolania. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení časti žaloby nebol napadnutý odvolaním, preto nebol ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

22. Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke súdov SR (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

23. Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie napadnutých výrokov rozsudku.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. K dôvodom

rozhodnutia súdu prvej inštancie v nadväznosti na uplatnené odvolacie dôvody odvolací súd považuje za potrebné dodať:

26. Právny názor na vec vyslovil odvolací súd už v rozhodnutí zo dňa 29.10.2014 č.k. 14Co/107/2013-159. Na ňom niet dôvodu meniť nič ani teraz. Predmetom sporu, i v rámci tohto odvolacieho konania, sú náklady spojené s užívaním stavieb rodinného domu, chaty a garáže, nadobudnutých oboma stranami sporu za trvania manželstva, ktoré v dôsledku toho patrili do tzv. bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súlade s ustanovením § 143 Občianskeho zákonníka. Veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne a spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním podľa § 144 Občianskeho zákonníka. Táto zásada platí aj v prípade, že manželstvo zanikne, a to až do času vyporiadania takéhoto bezpodielového spoluvlastníctva.

27. Už zo samotného názvu bezpodielové spoluvlastníctvo vyplýva, že každý z manželov je úplným vlastníkom veci, ktorá tvorí predmet ich majetkového spoločenstva v danom čase, pričom vlastníctvo jedného z manželov je obmedzené rovnakým (úplným) vlastníctvom druhého manžela. Občiansky zákonník nemá ustanovenia, ktoré by upravovali vzťahy manželov k spoločnému majetku, vrátane jeho užívania v období, keď ešte nedošlo k vyporiadaniu ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Stabilizovaná súdna prax, pripúšťajúca, že aj po zániku tohto majetkového spoločenstva až do jeho vyporiadania zostáva každý z manželov vlastníkom celej veci, ktorý je obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého, zdôrazňuje, že manžel, ktorý za takýchto okolností vec sám užíva, sám tiež znáša náklady spojené s jej užívaním a udržiavaním a zodpovedá za to, že sa v dôsledku jej užívania zmenil stav veci, najmä však za to, že došlo k jej znehodnoteniu, poškodeniu alebo zničeniu.

28. Vo všeobecnosti je potrebné vo veciach spoluvlastníctva konštatovať, že práva, ktoré zákon priznáva vlastníkovi veci, môže mať k tej istej veci aj viac fyzických osôb, pričom tento stav je dôsledkom uznávanej plurality subjektov vlastníckeho práva. Pre predmetnú vec je však dôležitým, ako už bolo viackrát v spore účastníkov zdôraznené, že pokiaľ pri podielovom spoluvlastníctve spoluvlastnícky podiel je hlavným kritériom miery účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach zo spoluvlastníckeho vzťahu, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nie je vzťah medzi spoluvlastníkmi vymedzený ideálnym podielom; tento vzťah môže byť vyjadrený len ku dňu zániku spoločného majetku, teda k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zásade vyjadruje rovnaké postavenie manželov a je určitým prielomom do individualizovaného vlastníckeho práva. Ak zanikne manželstvo, zaniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa má vykonať vyporiadanie. Právne vzťahy bývalých manželov v prechodnom období, ktoré vznikajú medzi zánikom bezpodielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadáním nie sú zákonom výslovne upravené a je preto ich nutné jednoznačne posudzovať obdobne podľa predpisov o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Každému z bývalých manželov tak patrí právo k celej veci, obmedzené len rovnakým právom druhého bývalého manžela (v zmysle záverov rozhodnutia NS ČR 33Odo/1229/2006 z 26.11.2008).

29. Tak, ako na to poukazuje odvolateľ, aktuálne je už na základe uznesenia Okresného súdu Poprad č.k. 21C/112/2011-522 z 21.3.2017 v spojení s uznesením č.k. 21C/112/2011-529 z 26.4.2017 súdom schváleným zmlerom aj vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo zaniknuté rozvodom manželstva žalobcu a žalovanej. Nehnuteľnosti, u ktorých žalobca žiada náhradu znášaných nákladov za rok 2009, a ktoré sú predmetom aj tohto odvolacieho konania (rodinný dom súpisné č. XXXX na parc. CKN č. XXXX/XX) pripadli do vlastníctva žalobcu, ktorý ich sám užíval aj v období, ktoré je predmetom tohto konania.

30. V konaniach vedených na Okresnom súde Poprade sa prejednávali žalobcom uplatnené náhrady nákladov za užívanie nehnuteľností za rok 2010 a 2011. Vo veciach na základe podaných odvolaní konal aj odvolací súd, ktorý rozhodol rozsudkami 18Co/222/2016-281, či 19Co/71/2017-289, na ktoré správne poukázal i súd prvej inštancie.

31. Pretože veci boli v podstate založené na obdobnej skutkovej situácii, nebol dôvod zaujať v tejto veci iný názor. Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne o obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na

súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. (nález Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č.k. II.ÚS 19/2016-40).

32. Odvolací súd preto opätovne poukazuje na vecne správne dôvody súdu prvej inštancie v predmetnej veci, ako aj v uvedených sporoch skutkovo obdobných medzi rovnakými stranami sporu a zdôrazňuje, že aj v danom prípade je potrebné odlišovať povinnosti vlastníka nehnuteľnosti, pokiaľ ide o úhrady platieb, ktoré sú spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti od úhrad nákladov za poplatky spojené s užívaním rodinného domu. Súd prvej inštancie zamietol žalobný návrh vo vzťahu práve k poplatkom spojených s užívaním rodinného domu, okrem nepreukázaných nákladov, t.j. náklady za vodu, elektrinu, plyn, rozhlas, pretože vykonaným rozsiahlym dokazovaním jednoznačne nebolo preukázané, že v predmetnom období žalovaná nehnuteľnosť reálne užívala. Na tom nič nemení žalobcom namietaná skutočnosť, že nehnuteľnosť mohla užívať, že mala prístup k celej nehnuteľnosti vrátane suterénu aj prvého nadzemného podlažia, pričom toto svoje právo nevyužila. Uvedená skutočnosť bola navyše už viacnásobne v súdnych sporoch strán vyhodnocovaná so závermi, z ktorých vyplýva bezdôvodnosť odopretia užívania rodinného domu v bezpodielovom spoluvlastníctve spoluvlastníčke - žalovanej.

33. Napokon odvolací súd na základe odvolacích námietok žalobcu konštatuje, že i v danom prípade je relevantne aplikovaný princíp dobrých mravov, ktorý je pri aplikácii právnej normy potrebné vždy posudzovať. Pod pojmom dobré mravy v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych, mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

34. Súd prvej inštancie dostatočne i vo vyššej miere zistil a zadokumentoval skutkový stav a na jeho základe spor správne právne posúdil, pričom na týchto skutkových zisteniach a ani právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v odvolacom konaní. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozsudok v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 124,01 eur s príslušenstvom na ťarchu žalovanej vyhovel, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol preto právoplatnosť a nebol tak odvolacím súdom preskúmaný.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní nebol úspešný, v celom rozsahu úspešná žalovaná má nárok na náhradu uplatnených trov, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).